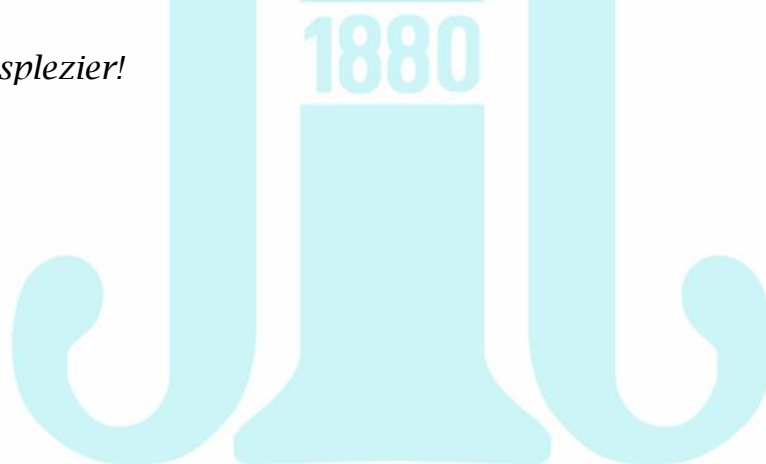

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

LASTIGE LUSTEN
(My husband's wild desires
almost drove me mad)

Een absurde komedie in twee bedrijven

door

1880

John Tobias

Vertaling : Dirk Lavrysen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2013
Nr.3171

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier “aanvraag tot opvoering”. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *LASTIGE LUSTEN* op te voeren moet de naam van auteur *JOHN TOBIAS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2013/0220/028
ISBN 978-90-385-12464

© 2013 Toneelfonds J. Janssens/John Tobias
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(2 dames 3 heren)

INBREKER : mager, zenuwachtig, rond de vijftig.

MEVROUW HOEFKENS : een elegante, aantrekkelijke vrouw in de veertig met de kalme, zelfverzekerde houding van iemand die al van voor haar twaalfde gaat winkelen in de INNO.

KORENS : een conciërge midden veertig wiens vroeger goed gespierde lichaam onderuit gezakt is door onderdompeling in oceanen van bier. Zijn breed gelaat vertoont een sereniteit, passend bij iemand die het leven beschouwd als een extraatje.

MENEER HOEFKENS : zware wenkbrauwen, vierkante kin, het perfect portret van een succesvol C.O. op middelbare leeftijd.

MARIE LOUISE : Mevrouw Hoefkens' zuster. Mager, trieste blik, gaat naar de veertig en heeft een grote neiging tot hulpeloos instorten.

DECOR

We zien de slaapkamer - en een deel van de living - van het appartement van de Hoefkens'. De living strekt zich uit naar rechts off stage waar we de onzichtbare voordeur en inkomhall vermoeden. De slaapkamer domineert de scène. Er staat een tweepersoons bed, een make-up tafeltje met spiegel, een stoel en een klein bijzettafeltje, waarop een telefoontoestel, een humidior en een asbak, alsook twee kasten in de kamer.

De meubels suggereren opper middenklas gerieflijkheid. De meubels zijn hedendaags. De schilderijen smaakvol en onopvallend.

Het raam coté jardin, omkaderd door open gordijnen, onthuld een omringende daken in de namiddag.

Plaats: een chique dakappartement aan 't Stadspark in Antwerpen.

Tijd : eerste bedrijf: een namiddag in de lente

tweede bedrijf: kort daarna.

EERSTE BEDRIJF

(Enkele seconden nadat het doek opgaat, horen we de zoemer van de voordeur off-stage jardin. Na een lang gezoem is er een stilte, daarna nog een langer gezoem, alsof iemand er zeker van wil zijn dat er niemand thuis is. Na een tweede stilte, horen we het gerucht van iemand die aan het slot van de deur aan 't rommelen is, dan een klik en het geluid van de deur die wordt geopend en gesloten. Een magere, nerveus ogende inbreker, netjes gekleed maar met handschoenen en schoenen met crêpe zolen, komt de living binnen. Hij maakt een snelle, vluchtige evaluatie van de kamer, neemt een ornament op, trekt een gezicht en zet het terug. Hij glijdt naar de slaapkamer, piept nerveus door de deur, gaat binnen en begint in de laden te snuffelen. Hij vindt een horloge. 't Lijkt hem niet zo bijzonder maar hij steekt het toch weg. Hij rommelt verder. Zijn hand stoot op iets dat hem klaarblijkelijk verrast. Hij neemt het uit de lade - we kunnen niet zien wat het is en steekt het in zijn binnenzak. Hij gaat naar kast nr. 1 en grijnst tevreden maar geprikkeld bij het zien van enige kostbare bondmantels, dan versteend hij plots bij het geluid van iemand die het appartement binnenkomt. Hij kijkt in het wilde rond, en slaagt erin op tijd in de kast te verdwijnen en de deur te sluiten net als mevrouw Hoefkens de living binnen glijdt. Ze is een elegante aantrekkelijke vrouw in de veertig met een kalme zelfzekere manier van doen. Ze draagt een kostbaar-ogende huishuur.)

MEVROUW HOEFKENS : *(noblesse oblige)* Bedankt dat u zo snel gekomen bent meneer Korens...

KORENS : *(een man van ver in de veertig, in een blauw hemd met de letters 'huishouder' erop, en een gereedschapskist mee zeulend, volgt haar tot in de living. Zijn vroeger tamelijk goed gespierd lichaam lijkt onthard door langdurige onderdompeling in oceanen van bier en zijn ruw rood gelaat draagt een uitdrukking van ernstige sereniteit, passend bij iemand die het leven is komen te aanvaarden op het gebied van af en toe iets extra's toegeschoven te krijgen. gewichtig doende)* Ja, dat viel niet mee, madame Hoefkens. 11D heeft

een lekkende kraan, 3C een geblokkeerde schuifraam en ik zou eigenlijk de schilders in 5F moeten gaan controleren - want als ge die mannen niet in 't oog houdt dan pakken ze hun tijd.

MEVROUW HOEFKENS : Wel, dat apprecieer ik.

KORENS : Dat hoor ik graag. Sommige huurders zijn 't niet waard dat ge er u zo voor uitslooft - vooral dat soort waar ze de laatste tijd aan verhuren. Ge werkt u krom om hun problemen op te lossen en ze hebben zelfs niet het fatsoen om dank u te zeggen. (*Schud het hoofd, meer uit droefheid dan uit woede*) Uwe persoon uitgezonderd natuurlijk. Toen u en meneer Hoefkens hier introkken zei ik nog tegen mezelf: "Dat zijn mensen met klasse - die weten te *appreciëren*."

MEVROUW HOEFKENS : Dank u.

KORENS : Graag gedaan. Allee vooruit. (*beslist*) De radiator in de slaapkamer zei u?

MEVROUW HOEFKENS : (*Hem voorgaand naar de slaapkamer*) Ja.

KORENS : (*Terwijl hij de slaapkamer binnenkomt*) We zullen eens zien, we zullen eens zien... (*Hij gaat tot bij de radiator, legt er aarzelend zijn hand op en trekt zijn gelaat in een frons, als van een dokter die de temperatuur neemt. Na een paar seconden, plechtig:*) 't Is koud.

MEVROUW HOEFKENS : Ik weet het.

KORENS : Formele bevestiging, Madame Hoefkens. (*Neemt notaboekje en potlood uit borstzakje*) Een kwestie van notities die moeten genomen worden en procedures die moeten gevolgd worden.

MEVROUW HOEFKENS : Ik versta het.

KORENS : (*Reciteert zwaarwichtig terwijl hij in het notaboekje schrijft.*) 14C: Warmte... gebrek aan. (*Steekt het notaboekje weg.*) Eerst de diagnose, dan de behandeling. Allee vooruit. (*Zet de gereedschapskist neer, opent ze, overschouwt bedachtzaam de inhoud, neemt er een hamer uit.*) Eerst eens testen op blokkage.

MEVROUW HOEFKENS : Blokkage?

KORENS : Een verstopping in de doorgang, (*leunt over de radiator*) door opgehoopt sediment... corrosie... Met al die chemische pollutie tegenwoordig (*Zwaait met de hamer*) moet ge van niks verschieten... (*Beukt op de radiator*) Hier zal

‘t wel mee lukken... (*Bang, bang, bang*) als we er van uitgaan dat het geblokkeerd is tenminste. (*Komt recht, bekijkt de radiator ietwat ongelukkig*) Er zijn, natuurlijk, nog andere mogelijke oorzaken in overweging te nemen: luchtzakken, kaduke drukventielen, defecte dieselpompen -

MEVROUW HOEFKENS : Nooit gedacht dat het zo ingewikkeld was.

KORENS : De dagelijkse laatste nieuwe ontwikkelingen hé Madame Hoefkens. Daar komt geen eind aan. Maar we lossen dat wel op. (*Loopt fronsend rond de radiator*) Een kwestie van observeren, alternatieven overwegen, op een logische...

MEVROUW HOEFKENS : Wilt u iets drinken?

KORENS : Huh?

MEVROUW HOEFKENS : (*sereen en sympathiek*) Ge hebt al zo u best gedaan...

KORENS : Wel... (*laat de hamer zakken*) Ik ben al heel de dag bezig.

MEVROUW HOEFKENS : De mensen hun problemen op lossen... altijd aan iedereen denken...

KORENS : (*getroffen door haar inzicht*) Absoluut. U bent een meevoelend mens, Madame Hoefkens.

MEVROUW HOEFKENS : Dank u. Whisky, jenever, wodka?

KORENS : Wel, omdat ge niet afhoud. (*gebaard groot glas met zijn vingers*) Een beetje whisky met ijs zou wel smaken.

MEVROUW HOEFKENS : (*naar de living*) Ben direct terug.

KORENS : (*kijkt haar na*) Goed, goed... en we zullen uw probleempje wel oplossen. Maakt u maar geen zorgen.

MEVROUW HOEFKENS : Ik maak mij geen zorgen. (*aan de 'bar' in de living*) Ik weet dat ik in goede handen ben.

KORENS : (*alleen in de slaapkamer, zelfvoldaan*) Ik heb dan wel geen middelbaar diploma... (*krijgt de humidior in de gaten en gaat er op af*) maar zestien jaar praktische ervaring, met gereedschap kunnen omgaan, noodgevallen, mensen-

MEVROUW HOEFKENS : (*maakt de drankjes klaar*) Dat leert ge niet uit de boeken.

KORENS : Juist. (*Licht het deksel van de humidior*) Niet dat er veel studenten zijn die feitelijk iets willen leren. (*Neemt een sigaar en rolt ze tussen zijn vingers onder*

zijn neus) Ze zijn liever bezig met hun eigen te laten tatoeëren en drugs te pakken. (*schudt bedroeft het hoofd*) Waar moet dat naartoe? (*Steekt een paar sigaren in zijn zak*) Waar gaat dat eindigen?

MEVROUW HOEFKENS : (*zichzelf koel in de spiegel onderzoekend*) De moed niet laten zakken, meneer Korens. (*schikt haar haar losjes, verleidelijk*) Er zijn miljoenen fatsoenlijke, bezorgde burgers gelijk uzelf die waakzaam blijven...

KORENS: (*Sluit de humidior*) Er gaat geen avond voorbij of mijn vrouw en ik bedanken God, op ons vier knieën, voor mensen gelijk als u en meneer Hoefkens. Zeker als ge ziet wie dat ze hier de laatsten tijd allemaal toelaten in deze blok... (*schuifelt terug naar de radiator*) Meisjes met oorbellen in hun tong of in nog vreemder lichaamsdelen... Gasten met hun haar in technicolor... (*Terwijl Korens zijn hoofd schudt, bekijkt mevrouw Hoefkens kalm en sereen haar spiegelbeeld en schikt haar boezem tot iets meer verhullend*) U hebt er geen idee van wat dat voor mij betekend om elke morgen meneer Hoefkens zo kordaat uit de lift te zien stappen ... (*Staart eerbiedig over de hoofden van het publiek terwijl mevrouw Hoefkens na een laatste kritische taksering, de drankjes neemt en richting slaapkamer 'glijdt'*) in zijn piekfijn kostuum en zijn gestreepte plastron, zwaaiend met zijn aktetas - dan geloof ik dat er uiteindelijk toch nog hoop is.

MEVROUW HOEFKENS : (*Loopt naar hem toe*) We mogen de hoop nooit verliezen, meneer Korens.

KORENS : Waarschijnlijk niet, nee. (*grijpt automatisch naar zijn geprefereerd drankje*) Wel, laat ons drinken op... (*Hij merkt de verandering in haar uiterlijk*) op...

MEVROUW HOEFKENS : (*met serene gloed*) Op warmte. (*Klinkt het glas met de tijdelijk geïmmobiliseerde Korens, die in haar 'bebouwde kom' staart*)

KORENS : Warmte. Ja. Natuurlijk. Ik euh... (*neemt opgewonden een ferme slok*) Ah, ja, natuurlijk. Het is een kwestie van... euh... de temperatuur onder controle te houden... (*dwingt zijn ogen richting radiator*) alle mogelijke elementen onderzoeken, checken, testen... (*morrelt aan de radiatorknop*) elimineren - Wacht eens even! (*staart naar de radiatorknop*) Ik denk dat ik het probleem gevonden heb - (*draait aan de knop*) Ja hier se, dat is het - (*trionfantelijk*) De

radiator stond dicht.

MEVROUW HOEFKENS : Dicht?

KORENS : *(met grote voldoening)* Ik wist wel dat we er vroeg of laat zouden uit komen... *(geeft de knop nog een laatste triomfantelijke draai terwijl:)*

MEVROUW HOEFKENS: Hoe kon ik zo achteloos zijn?

KORENS: Iedereen geraakt al is in de war. *(neemt zijn notaboekje, streept zijn nota's over de radiator door)* Tegen-de-klok-in is OPEN ziet u, en met de klok mee is dicht.

MEVROUW HOEFKENS : *(doordacht)* Ik geloof niet dat ik alleen maar in de war was.

KORENS : Oh?

MEVROUW HOEFKENS : Ik denk... Ja - *(nikt met groeiende overtuiging)* Ik ben er zeker van... Ik heb hem dicht gedraaid uit een onbewuste behoefte om eens met u te praten, alleen - zo dat ge mij advies zou kunnen geven over een dieper, veel belangrijker probleem... *(Korens draait automatisch een bladzijde om en zet zijn potlood in positie)* Geen nota's , alstublieft. Dit is vertrouwelijk en persoonlijk.

KORENS : Wel, ik ... *(onzeker, steekt notaboekje en potlood weg)* Ik ben niet zeker of ik daar wel het juiste gereedschap voor bij heb -

MEVROUW HOEFKENS : *(ernstig)* Maar juist wel, meneer Korens. *(gaat op het bed zitten)* Ga zitten, alstublieft. *(Hij aarzelt, dan gaat hij onwennig op een stoel zitten tegenover haar, neemt zijn drankje. Zij bekijkt hem een seconde aandachtig)* Is het zo naar uw goesting?

KORENS : Huh?

MEVROUW HOEFKENS : Uwe whisky.

KORENS : Oh, ja. Prima. *(Hij neemt een slok, zij kijkt toe)* Glijdt naar binnen.

MEVROUW HOEFKENS : Ik wist het wel, dat gij uwe whisky puur drinkt...

KORENS : Wist gij dat?

MEVROUW HOEFKENS : Geen tierlantijntjes, geen compromissen: met de borst vooruit het leven tegemoet, simpel, krachtig en oprecht.

KORENS: Wel... *(kan niet direct een tegen argument vinden)* Mijn opvoeding veronderstel ik. Ik heb altijd getracht te -

MEVROUW HOEFKENS : Kijk me aan meneer Korens! (*Ze leunt voorover in grote ernst, waardoor de voorkant van haar jurk zich nog meer opent*) Wat ziet u? (*Hij staart met glazige ogen naar haar genereus onthulde borsten terwijl zij bedachtzaam verder gaat*) Ik kan het al raden: U ziet een vrouw in een chique appartement, een succesrijke echtgenoot, sociaal aanzien... Kortom, een vrouw die alles heeft - (*Korens is nog steeds gebiologeerd door haar boezem*) Heb ik gelijk, meneer Korens?

KORENS : (*Dwingt zijn ogen op naar haar gelaat - hij heeft geen woord gehoord van wat ze net gezegd heeft*) Huh?

MEVROUW HOEFKENS : En toch - ik zeg u dit in het grootste vertrouwen - het is allemaal zo leeg, zo hol, zo zinloos... Waarom? Kunt u mij dat zeggen? (*Zijn mond valt open*) Ik zal 't u zeggen. (*Zijn mond gaat weer toe*) Omdat ik dat ene mis wat een vrouw nodig heeft om echt gelukkig te zijn. Weet u wat dat is?

KORENS : Wel... (*niet op zijn gemak*) Er zijn verschillende omstandigheden die moeten -

MEVROUW HOEFKENS : Warmte, meneer Korens; dat heeft een vrouw nodig. En niet die uit een radiator komt... (*Legt haar hand op die van hem juist als hij een nerveuze slok van de whisky neemt*) Eenvoudige, directe, eerlijke menselijke -

KORENS : (*zet glas neer en staat nerveus op*) Ik denk dat ik maar eens -

MEVROUW HOEFKENS : (*staat met hem op*) Wat is er?

KORENS : (*richting gereedschapskist*) De schilders... (*neemt gereedschapskist*) Ik moet eigenlijk eens gaan kijken of -

MEVROUW HOEFKENS : Dacht u? - Och god, ja - (*draait haar rug naar hem toe*) Ik zie het in uw ogen...

KORENS : Wat?

MEVROUW HOEFKENS : Allen maar omdat ik sprak over warmte... (*als verstrooid*) dacht u dat ik mijn echtgenoot ontrouw zou zijn...

KORENS : Nee, nee, ik...

MEVROUW HOEFKENS : Wat zal hij zeggen als ik het hem vertel.

KORENS : (*gealarmeerd*) Christus! Niet vertellen! (*komt tot bij haar*) Waarom wilt ge

't hem vertellen?

MEVROUW HOEFKENS : Ik zag het in uw ogen...

KORENS : Bijlange niet. Het gedacht alleen al!

MEVROUW HOEFKENS : (*keert zich naar hem en bekijkt hem nerveus*) Echt niet?

KORENS : Maar ik zweer het!

MEVROUW HOEFKENS : Ik... ik veronderstel dat ik u wel moet geloven als ge
(*verlegen, kwetsbaar*) u maar niet zo abrupt uit de voeten wilde maken...

KORENS : Wel...

MEVROUW HOEFKENS : (*meer droevig dan boos*) Niet dat mijne man er zich hoe
dan ook iets van zou aan trekken...

KORENS : Oh?

MEVROUW HOEFKENS : Zelfs als hij hier zou zijn in plaats van in Nizhnij
Novgorod.

KORENS : (*knipperend*) Nizhnij Novgorod.

MEVROUW HOEFKENS : Drie duizend kilometers ver ...

KORENS : Ongeveer, ja... (*zet de gereedschapskist neer*) allee, nog een paar minuutjes
dan..

MEVROUW HOEFKENS : (*geeft hem zijn glas*) Dank u.

KORENS : (*neemt het aan*) 't Is niets.

MEVROUW HOEFKENS : Ziet ge, een beetje loyaliteit is altijd uitermate belangrijk
voor mij geweest.

KORENS : Daar heb ik nooit aan getwijfeld.

MEVROUW HOEFKENS : Terwijl er zo'n (*hulpeloos de schouders ophalend*) afstand
is tussen mijn man en mijzelf.

KORENS : (*knikkend*) Drie duizend -

MEVROUW HOEFKENS : Het maakt geen verschil of hij thuis is of niet.

KORENS : Oh?

MEVROUW HOEFKENS : Ik - (*twijfelt, keert zich af*) Ik zou u hier niet mee lastig
moeten vallen.

KORENS : Dat geeft niet.

MEVROUW HOEFKENS : Het is maar... (*keert zich naar hem, kwetsbaar maar met*

vertrouwen) Ik denk dat hij meer in zit met zijn kogellagers dan met mij...

KORENS : Kogellagers?

MEVROUW HOEFKENS : Zijn bedrijf fabriceert ze.

KORENS : Oh.

MEVROUW HOEFKENS : *(droevig)* Hij is altijd onderweg voor zaken - Braunschweig, Gdansk, Nizhnij Novgorod...

KORENS : Vind ik jammer te moeten horen.

MEVROUW HOEFKENS : Zelfs als hij hier is, is hij niet echt... *(aarzelt)* Ik wil zeggen, stel u is voor - stel u eens eventjes voor, meneer Korens - dat u mijn man bent en dat u's avonds thuis komt en ... *(zet een verlegen stap in zijn richting)* hier ben ik. *(Korens neemt nerveus een slok whisky als ze naar hem op kijkt met halfopen mond en smeltende blik)* Zou u dan beginnen werken aan één of ander sales-report?

KORENS : Wel... euh... ik denk het niet... *(neemt nog een slok)* Toch niet direct...

MEVROUW HOEFKENS : Neen, u niet... *(bekijkt hem met gloeiende bewondering)* U hebt uzelf niet van uw gevoelens afgesloten... U verspilt uw dagen niet met telefoons opnemen, memo's dicteren, garnaalcocktails eten in jets... U bent een ongekunsteld man, werkend met uw handen, zwetend, vloekend, uw whisky puur drinkend, goedlachs, opvliegend, en snel verliefd - het is niet mijn bedoeling u in verlegenheid te brengen -

KORENS : 't Is oké.

MEVROUW HOEFKENS : En ik neem het mijn man niet kwalijk...

KORENS : Nee, nee.

MEVROUW HOEFKENS : 't Is niet zijn schuld dat de beschaving hem beroofd heeft van uw primitieve spontaniteit en kracht en verve, uw gigantisch verlangen naar - *(ze betrapt zich, alsof er zich ineens iets te binnen schiet)* Vergeef me - ik heb het recht niet zo tegen u te spreken.

KORENS : Waarom niet?

MEVROUW HOEFKENS : U bent een getrouwd man.

KORENS : *(ongeduldig)* Trek het u niet aan! *(ze bekijkt hem onderzoekend)* Ik bedoel... *(onwennig)* Madam Korens is een goede vrouw... goed met de kinderen en het

huishouden en alles... alleen...

MEVROUW HOEFKENS : Ze apprecieert u niet?

KORENS : Ze verkiest televisie.

MEVROUW HOEFKENS : Ik wist het!

KORENS : Ah ja?

MEVROUW HOEFKENS : *(hartstochtelijk naar hem starend)* Ik voelde meteen aan, van in het begin, dat u en ik dezelfde behoefte aan warmte gemeenschappelijk hadden... *(zet een stap in zijn richting)* ... dezelfde diep spirituele verbintenis met oprecht menselijke emotie.

KORENS : *(als betoverd door haar smeltende blik)* Jaahaa...

MEVROUW HOEFKENS : Zo kunnen we niet verder.

KORENS : Neehee...

MEVROUW HOEFKENS : Spanningen... frustraties... die ons opvreten... ons aan stukken scheuren...

KORENS : Christus...

MEVROUW HOEFKENS : ... met het voortdurend gekibbel tussen man en vrouw als gevolg...

KORENS : *(koortsachtig knikkend)* Gekibbel... ja, gekibbel!

MEVROUW HOEFKENS : En tot slot echtscheiding, zielensmart, geruïneerde levens - is dat wat we willen?

KORENS : Nee! *(Hij staart haar aan, helemaal aangevuurd als ze rustig, plechtig zegt:)*

MEVROUW HOEFKENS : Dan moeten we alles doen wat we kunnen om ons van die spanning... die frustratie... te bevrijden... Gelukkig... *(gaat naar het raam)* is het niet meer dan aannemelijk dat u van tijd tot tijd binnenwipt om iets te repareren...

KORENS : *(knikt)* D'r is altijd werk aan de winkel.

MEVROUW HOEFKENS : Denk eraan, meneer Korens... *(sluit de gordijnen)* we doen dit niet alleen voor onszelf... *(komt naar hem, sereen gloeiend)* maar in het belang van onze huwelijken.

KORENS : Juist.

MEVROUW HOEFKENS : Nog iets drinken?

KOREN : *(rijkt haar zijn glas, aarzelt... Lange pauze)* Nizhnij Novgorod?

MEVROUW HOEFKENS : *(neemt het glas)* Nizhnij Novgorod. *(Ze gaat richting living, draait zich om in de slaapkamer deur, lacht warm)* Ik ben direct terug... *(Korens knikt, verbijsterd, kijkt na hoe ze verdwijnt, draait zich om, en begint zich in de slaapkamer te bewegen met groeiende zelfzekerheid, met een vleugje branie, alsof een primitieve, aardse kracht en vitaliteit zich begint te doen gelden... Hij gaat naar de humidior, grijpt deze keer een vuist vol sigaren, steekt ze in zijn zak, schrijdt verder, vangt een glimp op van zichzelf van kop tot teen in de spiegel, trekt zijn buik in en fronst meesterlijk naar zijn spiegelbeeld. Ondertussen is mevrouw Hoefkens, nadat ze het drankje uitgeschonken heeft, zichzelf voor de spiegel in de living, nog verleidelijker aan 't maken... Korens stapt weg van de spiegel en loopt rond met een groeiende air van: ' dat is hier allemaal van mij'. Hij werpt een blik in de badkamer, passeert kast nr. 1 bij het bed, test de zachtheid van het bed met zijn handen, knikt goedkeurend... dan opent hij, min of meer in 't voorbijgaan, de deur van kast nr. 2, werpt er onachtzaam een blik in - en is opslag verlamd door wat hij ziet. In de kast zit een grote man van middelbare leeftijd, op een stoel, voorover leunend in een houding die er op wijst dat hij door het sleutelgat heeft zitten loeren. Het is meneer Hoefkens, kalend, vierkante kin -het perfecte beeld van een succesvolle zakenman, behalve dan het feit dat hij momenteel is uitgedost in een cocktailjurk en hoge hakken. Als de verbouwereerde Korens hem aanstaart, grijpt meneer Hoefkens met een verveelde uitdrukking naar de hendel aan de binnenkant, en slaat de deur van de kast voor zijn neus dicht. Korens knippert verwaasd naar de gesloten deur, trekt zich langzaam terug, draait zich om, grijpt zijn gereedschapskist en rent naar de living waar hij op mevrouw Hoefkens botst die op hem toe komt met zijn drankje)* Wel meneer Korens - is er iets?

KORENS : *(zenuwachtig)* Ik heu... de schilders... *(doet een poging om voorbij haar te glippen)* Ik zou eigenlijk-

MEVROUW HOEFKENS : *(verspert hem de weg)* Wat is er?

KORENS : *(staart haar ietwat verdoofd aan, dan flapt hij het er uit)* Uw man zit niet in Nizhny Novgorod - ('duimt' richting slaapkamer) Hij zit in de kast.

MEVROUW HOEFKENS : *(kleine pauze)* Oh, 't is niet waar... *(verwijtend)* Ge hebt gekeken.

KORENS : *(knippert)* Bedoelt u - u wist dat hij in de kast zat?

MEVROUW HOEFKENS : Trek het u niet aan -

KORENS : Maar hij - hij heeft een ding aan... *(maakt vage gebaren)* Hij is niet gekleed voor zijn werk!

MEVROUW HOEFKENS : *(redelijkerwijs)* Hij is niet op zijn werk.

KORENS : *(staart haar wezenloos aan, knikt.)* Juist. *(Schuifelt nerveus weg. In de slaapkamer zien we de inbreker heel voorzichtig zijn hoofd uit de deur van de kast steken)*

MEVROUW HOEFKENS : Ik kan u dat uitleggen, 't is heel simpel, als u -

KORENS : *(schuifelt rond haar)* 3C. 9E.

MEVROUW HOEFKENS : *(verward)* Pardon -

KORENS : Psychiaters. *(De inbreker bemerkt de contouren van de brandtrap door het raam van de badkamer en aarzelt, zijn blik nerveus wisselend tussen het raam en het geredetwist in de living op het moment dat Korens er vandoor wil en mevrouw Hoefkens hem bij de arm grijpt.)*

MEVROUW HOEFKENS : Wacht -

KORENS : *(spartelt tegen)* Laat me los!

MEVROUW HOEFKENS : Ik kan het uitleggen -

KORENS : Ik moet - *(wringt zich los)* het niet weten... *(loopt naar de hal om weg te komen terwijl de inbreker uiteindelijk al zijn moed bijeen raapt en op zijn tenen uit de kast komt met bontmantels. Mevrouw Hoefkens haalt berustend haar schouders op, haalt diep adem en roept Korens na)*

MEVROUW HOEFKENS : Verkrachting! *(Korens en de inbreker springen op als twee opgeschrikte konijnen en de inbreker vlucht hals over kop terug in de kast)*

KORENS : Jezus Christus -

MEVROUW HOEFKENS : Help! Ik word verkracht!

KORENS : *(loopt in haar richting)* Stop daarmee!

MEVROUW HOEFKENS : (*vastberaden*) Verkracht.

KORENS : Alstublieft - de buren... (*met een nerveuze blik richting slaapkamer*) Uw man...

MEVROUW HOEFKENS : Die vind dat niet erg. (*Korens kijkt haar verdwaasd aan*)

Hij zal simpelweg aan de politie getuigen dat u hier naar buiten stormde - 't is echt heel irritant, de manier waarop u hier altijd naar buiten pleegt te stormen - toen hij onverwacht thuiskwam en u verraste in uw poging mij aan te randen -

KORENS : (*schudt zijn hoofd in zwak protest*) Nee...

MEVROUW HOEFKENS : Verkiest u 'verkrachten'? Misschien hebt u gelijk; dat is erger.

KORENS : Maar ik heb niks... U... U wilt toch niet...

MEVROUW HOEFKENS : We willen niet, maar ...(*haalt hulpeloos haar schouders op*) u kunt ons nu toch niet zo maar in de steek laten...

KORENS : Ik zal zeggen dat het allemaal leugens zijn! (*deinst achteruit*) Ze zullen u niet geloven...

MEVROUW HOEFKENS : Maar meneer Korens - wie zou u geloven? Een gerespecteerd beleidsmanager - gekleed om naar zijn werk te gaan, uiteraard - en zijn echtgenote met een zeker sociaal aanzien... of u? (*Korens wordt bleker en bleker terwijl mevrouw Hoefkens bedachtzaam verder gaat*) Zeker, als ik hen vertel hoe u zich hebt opgedrongen om zagezegd een radiator te repareren waar duidelijk niets aan te repareren valt... en hoe u mijn kleed hebt gescheurd met uw lompe, handtastelijke, beestige avances... (*Met een zweem van medelijden tegen de meer en meer ongelukkig uitziende Korens*) Het is een exclusief model, maar men moet er iets voor over hebben - Maar meneer Korens, wat is er?

KORENS : Ik voel me niet zo goed...

MEVROUW HOEFKENS : (*medelevend*) Oh, het spijt me - 't was niet mijn bedoeling u overstuur te maken... U kunt misschien beter gaan zitten... (*De bevende Korens laat zich naar een comfortabele stoel leiden*) Zo... (*Hij laat zich, allesbehalve op zijn gemak in de stoel glijden*) Toch jammer dat twee mensen die zoveel gemeen hebben zo moeten kibbelen. (*ze reikt Korens zijn drankje*)

die het aanneemt als een automaat en het naar binnen kapt) Beter?

KORENS : *(zwakjes)* U - u wilt toch niet echt... al die dingen zeggen over mij, of wel?

MEVROUW HOEFKENS : Niet als u stopt met die onzin uit te kramen en mij tenminste de kans geeft om de situatie te verduidelijken... *(lichtjes verwijtend)*
Het is trouwens uw eigen schuld, - als u niet had gekeken, was dit allemaal niet nodig geweest.

KORENS : *(terwijl zijn ogen ongemakkelijk richting slaapkamer dwalen)* Sorry.

MEVROUW HOEFKENS : Laat ons proberen vanaf nu eerlijk te zijn tegenover elkaar, open en bloot; want zonder vertrouwen -

KORENS : Gaat uw man in de kast blijven zitten?

MEVROUW HOEFKENS : Hij zit daar op zijn gemak, geloof me; er zitten luchtgaten in en al. *(Korens lijkt niet erg gelukkig met wat hij nu te horen krijgt als mevrouw Hoefkens zegt)* Wel, heu... waar zal ik beginnen? *(loopt nadenkend rond)* Wie kan zeggen wanneer twee mensen uiteen aan het groeien zijn... wanneer er in plaats van vurig verlangen naar het delen van gedachten en emoties alleen nog lange stiltes vallen... *(schudt bedroeft het hoofd)* Ik weet niet meer precies wanneer het begon. Ik weet alleen dat mijn man al een hele tijd hoe langer hoe meer moeite heeft om - *(fronst, zwaait met haar hand op en neer in de lucht)* Hoe zegt men dat?

KORENS : *(zijn ogen volgen de beweging van haar hand)* Hem omhoog te krijgen?

MEVROUW HOEFKENS : *(met waardigheid)* Dank u. *(timide)* Ik neem aan dat wij u hopeloos ouderwets voorkomen, meneer Korens... maar meneer Hoefkens en ik vinden dat men het huwelijk niet te gemakkelijk mag nemen, zoals zoveel jonge mensen blijkbaar doen de dag van vandaag. *(bezinnend)* We hebben er heel wat jaren in geïnvesteerd - jaren die ons veel vreugde hebben bezorgd, die ook vele vruchten hebben afgeworpen zoals daar zijn: een zoon aan de universiteit van Leuven, een dochter in Gent en een appartement in Knokke-Heist. Maar toch heeft meneer Hoefkens' bezorgdheid over de groeiende beperking van zijn vermogen 'hem-omhoog-te-krijgen', een enorme spanning in ons huwelijk gebracht. *(de telefoon in de living rinkelt)* We hebben natuurlijk Viagra geprobeerd. Maar mijn man bleek daar allergisch voor te zijn.

(de telefoon rinkelt weer. Mevrouw Hoefkens kijkt fronsend neer op telefoon en antwoordapparaat) Ik had het antwoordapparaat toch opgezet? *(de telefoon rinkelt een derde keer. Ze haast zich naar het toestel)* Ik ben direct terug. *(Korens zit, zich vastklampend aan zijn drankje, haar onzeker aan te kijken als ze de telefoon opneemt)* Ja, hallo? Oh, Louise, kan ik je niet terugbellen, ik - *(luistert, dan ongeduldig)* Louise, ik ben bezig met - ik kan nu niet - *(poogt een vloed van woorden af te remmen)* Sorry Louise, nu niet - ik ben bezig met een heel belangrijk - nee, je kan nu niet langskomen - *absoluut* niet - Ik bel wel. *(hangt op, zet het antwoordapparaat aan en gaat hoofdschuddend terug naar Korens)* Mijn zuster. Die gaat er altijd van uit dat haar problemen voorrang hebben. Maar we hebben *allemaal* problemen, *(bekijkt Korens héél ernstig)* nietwaar, meneer Korens?

KORENS : *(oprecht)* Eu, ja ...

MEVROUW HOEFKENS : Ieder moet zijn eigen problemen oplossen. Meneer Hoefkens en ik, bijvoorbeeld, hebben altijd getracht ze goed mogelijk te presteren op alle gebied. We hadden nooit het gevoel dat we tekortschoten. Maar ...*(stokt, omdat een bezorgdheid in haar stem kruipt)* volgens de laatste statistieken aangaande huwelijksnormen, presteren we blijkbaar niet voldoende om ons verwacht niveau te behalen. Kunt u zich voorstellen hoe ons dat van streek maakte? *(lichte frons)* Het was wel eens bij me opgekomen dat mijn man hem... *(met haar hand op en neer zwaaiend)* bij iemand anders. Wanneer ik hem daarover sprak, bekende hij dat hij al eens een poging ondernomen had zijn prestatievermogen te testen op een kogellager-conventie in Brussel met hetzelfde resultaat. *(wendt zich tot Korens)* We hebben alles geprobeerd, Meneer Korens, zelf psychotherapie; maar het enige waarover mijn man in staat was te praten was het effect van de recessie op de stabiliteit van de aandelenmarkt. En toen, op een dag, werd zijn aandacht getrokken door een boek in een etalage. *(pauzeert, dan, alsof ze een wonderbaarlijke ontdekking met hem wil delen)* BELEEF UW FANTASIE: EEN HANDBOEK VOOR GEZONDHEID EN GELUK door Dokter Leopold Baumgartner. Kent u hem? *(Korens schudt zijn hoofd. pauze)* Een groot man. *(loopt weer rond)* Mijn man